

Sygn. akt VIII GC 1487/22 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Tadeusz Górka

Protokolant sekretarz sądowy Magdalena Piskow

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 grudnia 2022 r. w Bydgoszczy według przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych

sprawy z powództwa R. S.

przeciwko S. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. przyznaje r.pr. M. M. wynagrodzenie w kwocie 600 zł (sześćset złotych) za czynności kuratora procesowego dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu, które uwzględnia należy podatek VAT, które wypłacić z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową.

Sędzia Tadeusz Górka

Sygn. akt VIII GC 1487/22 upr

UZASADNIENIE

Powód R. S. prowadzący działalność gospodarczą wniósł o zasądzenie od pozwanego S. W. kwoty 2 157,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 30 października 2019 r. do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się orzeczenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony prowadzą działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego towarów. Jak podano, pozwany w dniu 27 sierpnia 2019 r. zlecił powodowi wykonanie przewozu na trasie L. (Francja) – H. (Niemcy). Powód wskazał, iż wykonał przedmiotowe zlecenie i w związku z tym, wystawił na rzecz powoda fakturę VAT opiewającą na kwotę 2.157,76 zł, z terminem zapłaty upływającym 29 października 2019 r. W związku z brakiem zapłaty, powód wystosował wezwanie do zapłaty, które nie zostało odebrane. W tym stanie rzeczy, w ocenie powoda, wniesienie przedmiotowego powództwa należy uznać za uzasadnione.

Nakazem zapłaty z dnia 20 marca 2020 r., sygn. akt VIII GNc 10310/19, Starszy Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy, VIII Wydziale Gospodarczym, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Postanowieniem z dnia 18 marca 2021 r., sygn. akt VIII GNc 10310/19, Starszy Referendarz Sądowy, zawiesił postępowanie w sprawie.

Zarządzeniem z dnia 27 maja 2022 r., dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego S. W., ustanowiono kuratora w osobie radcy prawnego M. M..

Pismem z dnia 07 lipca 2022 r. pełnomocnik powoda poinformował Sąd o przejściu uprawnień wierzyciela, R. S., który wykonywał we własnym imieniu działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) na rzecz (...) sp. z o.o.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazowi zapłaty reprezentowany przez kuratora pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz przyznanie r. pr. M. M. wynagrodzenia w kwocie odpowiadającą normom przepisanych, powiększoną o należny podatek VAT.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany w pierwszej kolejności zaprzeczył, aby istniała w stosunku do niego dochodzona pozwem wierzytelność. Wskazał, że żądanie pozwu opiera się wyłącznie na twierdzeniach strony powodowej oraz dokumentach prywatnych, przy czym na żadnym z nich nie widnieje podpis pozwanego. W ocenie pozwanego powód nie wykazał, aby powierzone mu zlecenie wykonał.

W dalszych pismach procesowych, strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 27 sierpnia 2019 r. S. W. zlecił prowadzącemu jednoosobową działalność gospodarczą R. S. wykonanie przewozu towaru na trasie L. (Francja) – H. (Niemcy).

Wysokość frachtu ustalono na kwotę 400,00 euro netto, przy czym miał być on płatny w terminie 60 dni od otrzymania faktury i dokumentów.

Dowód: zlecenie transportowe nr (...) – k. 9 – 10v akt, wydruk rozmowy z komunikatora – k. 11 – 12v akt.

R. S. wykonał zlecony mu przewóz, co do którego pozwany nie podniósł żadnych zastrzeżeń.

W związku z tym, przewoźnik wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT numer (...) opiewającą na kwotę 1.754,28 zł netto, tj. 2.157,76 zł brutto, z terminem zapłaty upływającym 29 października 2019 r.

Dowód: CMR – k. 13 akt, faktura VAT - k. 14 akt.

Pozwany nie uregulował należności wynikającej z przedmiotowej faktury, w związku z czym R. S. skierował do niego wezwanie do zapłaty, którego to zobowiązany nie odebrał.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz ze zwrotką – k. 151 – 16v akt.

Pozew w niniejszej sprawie został złożony przez R. S. w dniu 16 grudnia 2019 r.

W dniu 21 grudnia 2021 r. doszło do przekształcenia jednoosobowej działalności gospodarczej prowadzonej przez powoda R. S. – Usługi (...), w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (gm. G.). Wierzytelność z tytułu przewozu wobec S. W. udokumentowana fakturę VAT numer (...) opiewającą na kwotę 1.754,28 zł netto, tj. 2.157,76 zł brutto, z terminem zapłaty upływającym 29 października 2019 roku przysługuje obecnie (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Dowód: wydruk z CEIDG -k.7 oraz wydruk z KRS-k.70-72

Wydany w niniejszej sprawie nakaz zapłaty, został doręczony kuratorowi pozwanego w dniu 27 lipca 2022 r.

Dowód: wydruk z elektronicznego potwierdzenia odbioru -k.99

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wydruki przedłożone przez powoda, które co do zasady nie budziły wątpliwości, a także na podstawie danych ujawnionych w rejestrach publicznych (CEIDG oraz KRS).

Przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym: ocenia on wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W tym miejscu nadmienienia jednakże wymaga, że chociaż dowodu w oparciu o które ustalono stan faktyczny uznano za wiarygodne i potwierdzające roszczenia R. S., dochodzone roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie z przyczyn o charakterze formalnym- nie ma on już legitymacji czynnej.

Dla pełnego rozpoznania sporu wskazać należy, że do oceny stosunku prawnego, na który powoływał się powód, a który miał łączyć strony, należało stosować przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu towarów (CMR) z dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. 62.49.238) – dalszej części Konwencji CMR. Z treści art. 1 tej konwencji wynika bowiem, że znajduje ona zastosowanie do wszelkich umów o zarobkowy przewóz towarów pojazdami niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. Nadto, postanowienia Konwencji CMR mają pierwszeństwo przed prawem krajowym, które znajduje zastosowanie tylko wówczas, gdy Konwencja do niego odsyła, albo gdy pewnych kwestii w ogóle nie reguluje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2003 r., IV CK 264/02, LEX nr 172824). Na kanwie przedmiotowej sprawy miejsce przyjęcia przesyłki mieściło się w Francji, a miejsce dostawy w Niemczech, które są stronami konwencji. W kwestiach zaś nieuregulowanych przez Konwencję CMR należy stosować przepisy prawa krajowego.

Nadto Sąd zważył, iż w myśl z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Umowa przewozu ma charakter umowy konsensualnej, jest umową odpłatną i wzajemną. Objęte jej treścią zobowiązania stron dochodzą do skutku solo consensu.

W ocenie Sądu pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy o treści jak wskazana w treści pozwu. Na przedmiotową okoliczność przedłożony został nie tylko wydruk zlecenia transportowego, ale również doręczenie wezwania do zapłaty do pozwanego przez awizo, a także wydruk z komunikatora internetowego i list CMR (k.13). Gdyby uznać, że strony nie wiązała żadna umowa, to pozwany na pewno po otrzymaniu wezwania do zapłaty, mając na uwadze zasadę należytej staranności, odpowiedziałby w jakikolwiek sposób na nie. Co więcej charakter działalności prowadzonej pomiędzy stronami (usługi transportowe czy spedycyjne) ma w części odnoszącej się do zawierania umów charakter w zdecydowanej części zdalny. Poszczególne pomioty wystawiają ogłoszenia transportowe na specjalnie przeznaczony ku temu platformie internetowej, na które następnie odpowiadają zainteresowane podmioty. Nierzadko następuje to bezpośrednio przed terminem wykonania danego przewozu, z racji chęci zapewnienia przez firmy transportujące jak największej racjonalności prowadzonych przez siebie przewozów i wykluczenia tzw. „pustych przebiegów”. Tym samym nie sposób wymagać by w takich okolicznościach dochodziło do zawierania umów w sposób „tradycyjny”, a więc w wyniku podpisania stosownych dokumentów. W tym przypadku do konsensusu dochodzi na odległość, w formie zdalnej, a jej potwierdzeniem jest wystawienie zlecenia transportowego. Te następnie, tak jak w niniejszym przypadku, zostaje przesłane stronie przeciwnej, w związku z czym spełnione zostają przesłanki do przyjęcia, iż doszło do zawarcia umowy, mając chociażby na uwadze z art. 77¹ § 1 k.c. Zarzut braku podpisu pozwanego na dokumentach nie był zatem zasadny. Powód udowodnił zawarcie umowy, jej treść oraz jej wykonania przez siebie. Podsumowując, zgromadzone dowody, w ocenie niniejszego Sądu, pozwalały zatem na stwierdzenie występowania logicznego ciągu zdarzeń, w toku którego pozwany zlecił powodowi wykonanie przewozu w zamian za umówiony fracht, a powyżej wskazany zadanie to zrealizował w całości. Tym samym nie budziło wątpliwości Sądu, że powód wnosząc pozew był uprawniony do żądania od pozwanego ustalonego pomiędzy nimi wynagrodzenia.

Przypomnieć należy, że na rozprawie w dniu 9 grudnia 2022 roku, mając na uwadze zasadę lojalności procesowej oraz treść art. 156[1] kpc Przewodniczący zwrócił uwagę, że sprawa jest rozpoznawana według przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych i jednocześnie według przepisów o postępowaniu uproszczonym i że zmiana podmiotowa

jest niedopuszczalna. Przewodniczący wskazał, że pozew został doręczony kuratorowi w dniu 27 lipca 2022 roku (k.99), a pozew został wniesiony w dniu 16 grudnia 2019 roku. Z kolei (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. została zarejestrowana w KRS w dniu 3 stycznia 2022 roku, a przekształcenia R. S. na podstawie art. 551 § 5 ksh nastąpiło na podstawie oświadczenia z dnia 15 grudnia 2021 roku. Oba te zdarzenia miały miejsce przed doręczeniem pozwu kuratorowi czyli przed zawiśnięciem sporu. Przewodniczący uchylił pkt 3 zarządzenia z dnia 5 października 2022 roku- zmiana oznaczenia strony powodowej w systemie i na okładce oraz ponownie wskazał, że zmiana podmiotowa po stronie powodowej jest niedopuszczalna - sprawa jest rozpoznawana według przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych i jednocześnie według przepisów o postępowaniu uproszczonym.

Należy mieć na uwadze, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której pozew został wniesiony przez prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą powoda - R. S.. Na jego rzecz, został także wydany nakaz zapłaty, które to orzeczenia próbowano następnie doręczyć pozwanemu. Z uwagi na nieskuteczność tej czynności, postępowanie zawieszono, zobowiązując R. S. do doręczenia pism procesowych stronie pozwanej za pośrednictwem komornika sądowego, które to działania również okazały się nieskuteczne. W międzyczasie, tj. 15 grudnia 2021 r. doszło do przekształcenia działalności powoda w jednoosobową spółkę prawa handlowego. Jak bowiem wynika z normy art. 551 § 5 k.s.h., przedsiębiorca będący osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy z dnia 06 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 24 i 974) – (przedsiębiorca przekształcany) może przekształcić formę prowadzonej działalności w jednoosobową spółkę kapitałową (spółkę przekształconą) (przekształcenie przedsiębiorcy w spółkę kapitałową).

Co istotne z punktu widzenia niniejszego postępowania, do przedmiotowego przekształcenia doszło przed doręczeniem wydanego w sprawie nakazu zapłaty wraz z pozwem oraz załącznikami, a co za tym idzie jeszcze przed wdaniem się w spór co do istotny sprawy. Do samego doręczenia doszło bowiem w dniu 27 lipca 2022 roku (k.99) kiedy to ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego kurator, odebrał przedmiotową korespondencję. Jak przy tym wynika z art. 144 § 3 k.p.c., z chwilą doręczenia pisma kuratorowi, samo doręczenie staje się skuteczne. W tym stanie rzeczy przyjęć należy, że właśnie we wskazanej dacie, doszło do właściwego doręczenia pozwanemu przedmiotowej korespondencji i tym samym dopiero wówczas pomiędzy stronami niniejszego postępowania nastąpiło zawiśnięcie sporu.

Powyższe ustalenia mają niebagatelne znaczenie dla sprawy, skoro jeszcze przed powyższą datą, po stronie powoda doszło do przekształcenia.

Sąd podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy, który wskazał, iż przekształcenie z jakim mamy do czynienia w niniejszej sprawie, nie skutkuje sukcesją uniwersalną, ani pełną zasadą kontynuacji, lecz kontynuacją ograniczoną, która przybiera w procesie postać sukcesji indywidualnej w rozumieniu art. 192 § 3 k.p.c. (zob. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt II CZ 94/15, LEX nr 1982402). Słusznie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powyższego postanowienia, że przekształcona spółka może co do zasady wejść w toku sprawy w miejsce przekształcanego podmiotu, jednak konieczne jest na to zezwolenie strony przeciwnej (w rozumieniu art. 192 § 3 k.p.c.) w przypadku gdyby do zbycia doszło po doręczeniu pozwu. Należy przypomnieć, iż dopiero z chwilą doręczenia pozwu zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy. Innymi słowy zbycie w toku sprawy przed doręczeniem pozwu (jak w okolicznościach sprawy) ma wpływ na dalszy bieg sprawy ponieważ zbywający nie ma już prawa (roszczenia), którego ochrony się domagał wnosząc pozew, a ma je nabywca.

Czerpiąc z powyższego orzeczenia w przedmiocie ustalenia co do charakteru sukcesji nie należało pomijać okoliczności, że przedmiotowe postanowienie wydano na gruncie odmiennego od niniejszej sprawy stanu faktycznego. W powyższym przypadku do przekształcenia doszło bowiem już po wydaniu wyroku, a co za tym idzie niewątpliwie po wdaniu się w spór co do istoty sprawy. W niniejszym postępowaniu sytuacja ukształtowała się jednakże zgoła odmiennie albowiem przekształcenie miało miejsce jeszcze przed dostarczeniem pozwanemu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu (k.99) oraz załącznikami, a tym samym jeszcze przed wdaniem się w spór.

Jak natomiast wynika z normy art. 192 pkt 3) k.p.c., z chwilą doręczenia pozwu zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy, nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej. Przepis ten wyraźnie określa zatem moment zawiśnięcia sporu, który nierozzerwalnie łączy z momentem doręczenia pozwu. Brak jest tym samym podstaw do zastosowania skutków procesowych przewidzianych w przytoczonej normie, do okresu po wniesieniu pozwu, a przed doręceniem go stronie przeciwnej. Skoro zatem w sprawie nie doszło sukcesji o charakterze generalnym, a samo przekształcenie nastąpiło przed doręceniem pozwu i tym samym w sprawie nie mogła mieć zastosowania norma art. 192 pkt 3) k.p.c. Sąd doszedł do wniosku, że podmiot (...) sp. z o.o. nie był powodem w okolicznościach sprawy. Pozostał nim R. S. prowadzący działalność gospodarczą jako osoba fizyczna. W stanie faktycznym analogicznym jak w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy tj. w sytuacji gdy zbycie (wierzycelności dochodzonych pozwem) nastąpiło po wytoczeniu powództwa, ale przed zawiśnięciem sporu, tj. przed doręceniem pozwanemu odpisu pozwu Sąd Apelacyjny w Poznaniu (Wyrok SA w Poznaniu z 6.06.2001 r., I ACa 56/01, Pr.Gosp. 2002, nr 7-8, poz. 95) uznał, iż art. 192 pkt 3) kpc, nie ma zastosowania w rozpoznawanej sprawie, w szczególności z uwagi na wyraźnie określony w nim moment zawiśnięcia sporu. Brak jest jakichkolwiek podstaw do przesuwania skutków procesowych oznaczonej w ww. przepisie cezury na okres po wniesieniu pozwu, a przed jego doręceniem pozwanemu. Sąd Apelacyjny jasno wskazał, co podziela w całości Sąd Rejonowy, że zbycie w tym okresie prawa lub rzeczy dochodzonej pozwem przez powoda powoduje utratę przez niego legitymacji czynnej w procesie, skutkującej oddaleniem jego powództwa. Nie było podstaw do przyjęcia, że nabywająca wierzycelności objęte pozwem wierzycelności tj. (...) sp. z o.o. wstąpiła do procesu w miejsce powoda z mocy samego prawa ponieważ, co już wyżej wyartykułowano, przekształcenie z jakim mamy do czynienia w niniejszej sprawie, nie skutkuje sukcesją uniwersalną, ani pełną zasadą kontynuacji, lecz kontynuacją ograniczoną, która przybiera w procesie postać sukcesji indywidualnej w rozumieniu art. 192 § 3 k.p.c. (zob. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt II CZ 94/15, LEX nr 1982402).

W niniejszej sprawie, nie było podstaw do zastosowania normy wynikającej z art. 196 k.p.c. który to przewiduje możliwość konwalidacji w sytuacji wniesienia powództwa przez niewłaściwą osobę lub podmiot. Wymagałoby to stosownego wniosku dotychczasowego powoda, który do zamknięcia rozprawy nie został złożony (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1974 r., sygn. akt II CZ 172/74 - opubl. w OSNCP z 1975 r. z. 12, poz. 173). Nawet jednak w przypadku złożenia takiego wniosku byłoby to niedopuszczalne ponieważ przedmiotowa sprawa ma charakter gospodarczy i uproszczony, a zatem zastosowanie przepisu art. 196 k.p.c. (czy art. 194 k.p.c lub art. 195 k.p.c.) jest w tym przypadku wyłączone, co wynika z literalnego brzmienia art. 458⁸ § 2 oraz 505⁴ § 1. Strona powodowa nie złożyła w pozwie wniosku o rozpoznanie sprawy z pominięciem przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych, ani nie złożyła później wniosku o rozpoznanie sprawy z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym.

W tym stanie rzeczy, powstała na skutek przekształcenia spółka dysponowała legitymacją – jej przysługiwało roszczenie, co wynika z treści pisma pełnomocnika strony powodowej, który reprezentował jednocześnie R. S. i spółkę z o.o., która nabyła od niego wierzycelności (pismo pełnomocnika strony powodowej datowane na 7 lipca 2022 roku- k. 91v, str. 2 in fine) oraz dokumentu urzędowego- danych w Krajowym Rejestrze Sądowym. Rzecz w tym, że pozew został wniesiony prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą powoda - R. S., który wobec wyżej opisanych przepisów występował do końca postępowania w roli powoda. Wobec powyższego, dochodzone roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie ponieważ R. S. nie miał już wierzycelności wobec pozwanego, a miała ją spółka, która nie mogła wstąpić i nie wstąpiła do toczącego się postępowania. Z uwagi na powyższe Sąd oddalił powództwo wytoczone przez R. S.. Wskazać należy, że nic nie stoi na przeszkodzie, aby nabywca wywodzący swoje uprawnienia od dotychczasowego powoda wystąpił w ich ochronie z odrębnym powództwem wobec pozwanego.

Na koniec należy wskazać, że całkowicie niezrozumiałe było powoływanie się przez pełnomocnika powoda na przepis art. 804[2] § 1 (kpc k.91v, str. 2 z pisma pełnomocnika strony powodowej datowanego na 7 lipca 2022 roku), który dotyczy przejścia uprawnienia na inną osobę po powstaniu tytułu wykonawczego ponieważ w sprawie nie ma i nie było tytułu wykonawczego, a był tylko tytuł egzekucyjny- nakaz zapłaty z dnia 20 marca 2020 roku, który przestał istnieć wskutek skutecznego wniesienia sprzeciwu w całości przez kuratora. Ponadto postanowieniem referendarza

sądowego z dnia 24 września 2020 roku oddalono w całości wnioski o nadanie klauzuli wykonalności (k.31). Nie mogło zatem dojść do przejścia uprawnień na inną osobę po powstaniu tytułu wykonawczego.

Na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 1 ust. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku (Dz. U. z 14 marca 2018 roku, poz. 536) w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, Sąd w pkt II sentencji wyroku przyznał kuratorowi radcy prawnemu M. M. wynagrodzenie w kwocie 600 zł (sześćset złotych) za czynności kuratora procesowego dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu, które uwzględnia należy podatek VAT, które Sąd nakazał wypłacić z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową (pkt II wyroku). W zakresie uwzględnienia w kwocie 600 zł podatku VAT, niniejszy Sąd miał na uwadze Uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 2021 r. (sygn. III CZP 68/20, LEX nr 3251984), z której to wynika, że wynagrodzenie kuratora procesowego ustanowionego na podstawie art. 69 § 1 k.p.c., obowiązującego do rozliczenia podatku od towarów i usług, sąd podwyższa o kwotę tego podatku. W tych okolicznościach kwota podwyższona o podatek od towarów i usług, tj. łącznie 600,00 zł uwzględnia nakład pracy kuratora i stopień skomplikowania sprawy, ale przede wszystkim wartość przedmiotu sporu w powiązaniu z minimalnym wynagrodzeniem dla kuratora z § 1 ust. 1 rozp. (40% z 900 zł), które byłoby za niskie przy uwzględnieniu obecnych realiów wolnorynkowych w zakresie usług prawnych i dlatego musiało zostać, w ocenie Sądu, podwyższone mają na uwadze treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku (Dz. U. z 14 marca 2018 roku, poz. 536) w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (§ 1 ust. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia).

Sędzia Tadeusz Górka